

JULIE EN HAAR HONDJES

Andere boeken van Lorena Veldhuijzen bij Clavis

De wens van Ice Cream Boy

Het hondje van de buren

Het buitengewone leven van Benjamin Socks

De winnaar van het Grote Geluk

Het iets

Lorena Veldhuijzen

Julie

en haar hondjes

*met illustraties van
Deborah Dehaerne*

Lorena Veldhuijzen

Julie en haar hondjes

© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Illustraties: Deborah Dehaerne

Trefw.: hondjes, puppy's, spelen, eigenzinnigheid

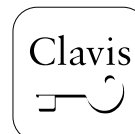
NUR 282

ISBN 978 90 448 5270 7

D/2024/4124/055

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

Er was eens

Er was eens een meisje dat Julie heette. Ze was zo gek op honden dat ze elke avond voor het slapengaan een mandje uitkoos. De ene keer was het een bedje van een chihuahua om de hoek, de andere keer van een sint-bernard even verderop. Welk mandje het ook was, Julie sprong erin en rolde zich naast het beestje op. En dan viel ze dolgelukkig in slaap.

Maar de baasjes van de hondjes waren niet gelukkig met Julie. En de vader en moeder waren niet gelukkig met Julie.

‘Wie is dat meisje?’ riep er een baasje elke ochtend.

‘Waar is mijn meisje?’ riep haar moeder.

Na weken van mandjes met hondjes, zonder bedjes vol donsjes, was de maat vol.

1. Een plasje ...

‘Dit kan zo niet langer,’ zei de moeder van Julie. ‘Ik denk dat ik haar aan de lijn doe, net als het hondje van de burens. Dan loopt ze tenminste niet meer weg.’

‘Ik denk dat ik een kennel voor haar bouw,’ bromde de vader van Julie. ‘Een grote hondenkooi achter in de tuin. Dan kan ik haar in de gaten houden.’

Julie kreeg een prachtig bandje van haar moeder, eentje met diamantjes. Toen ze naar buiten ging, deed de moeder van Julie er een riempje aan. Nu konden ze gaan wandelen.

Op de eerste dag liep Julie netjes aan de lijn.

‘Volg!’ zei haar moeder en Julie volgde de voetstappen. Eén-twee-één-twee, rechts-links-rechts-links. Maar op de tweede dag dook Julie naar links, want daar was een bosje.

Een grote rododendron met knalrode bloemen.

Julie ging zitten en deed een grote plas.

‘Wat doe je nu?’ riep haar moeder uit.

‘Als je wandelt, hoort er een plasje bij,’ zei Julie. ‘En als we heel lang wandelen, een poepje. Gaan we heel lang?’

‘Niks daarvan!’ sprak de moeder van Julie en ze draaide zich om. ‘We gaan onmiddellijk naar huis!’

2. Spaghetti

De volgende dag was de kennel klaar. De vader van Julie had drie dagen gesjouwd, gezaagd en getimmerd. Hij kreeg het er zo warm van dat hij onder de druppeltjes zat. Op het einde van de derde dag zag hij eruit alsof hij kopje-onder was gegaan in het diepe bad.

‘Dit was me het klusje wel,’ zei de vader de Julie. ‘Nou, Julie, ga er maar eens in.’

De kennel was een prachtige kooi. De stalen tralies glommen in de zon. In het hoekje van de kennel stond een bord spaghetti.

‘Vind je dat nu nodig?’ vroeg de moeder van Julie. ‘Moet ze echt hierbinnen eten?’

‘Ze moet er toch een beetje aan wennen dat we haar zo nu en dan opsluiten,’ zei de vader van Julie. ‘Ik heb geen tijd voor weglopende kinderen.’

Julie kroop naar het bord spaghetti en begon te eten, zonder mes of vork. En ook zonder lepel. Ze stak haar neus in de slierten en slurpte ze op.

‘Klaar!’ riep ze na een paar minuten. Toen ze opkeek, zag ze eruit als een heel gek hondje met een rode snuit.

‘Wat zie je eruit!’ gilte de moeder van Julie.

‘Als ik in een kennel zit, ben ik een echte hond,’ zei Julie. ‘Waf!’ blafte ze. En toen lachte ze zo hard dat ze er bijna een kwispelend staartje van kreeg.

3. Vergadering

‘Het lijkt erop dat we vanaf vandaag een hond hebben,’ zei de vader van Julie. Hij keek naar zijn dochter in de kennel.

‘Ik wil geen hond, ik wil mijn kind terug,’ huilde de moeder van Julie.

Ze haalden Julie uit de kennel en deden haar in bad. Na een halfuur rook ze naar bloemetjes. Ze was zo schoon dat geen hond haar meer kon ruiken.

‘Het is tijd voor een vergadering,’ sprak de vader van Julie na het bad. Als er een probleem op zijn werk was, had hij ook een vergadering. De vader van Julie vergaderde de hele dag. En vaak ook in de avond. En de moeder van Julie ook.

‘Hoe krijgen we jou in een bedje?’ vroeg de vader van Julie aan zijn dochter.

‘Ik wil geen bedje, ik wil een hond,’ zei Julie. ‘En een mand om de hond in te doen. Een mand die groot genoeg is voor de hond en mij.’

Nu was de vader van Julie directeur van een grote papierfabriek. De moeder van Julie was directeur van een grote scharenfabriek. Ze hadden het allebei zo druk dat ze er een beetje verknipt uitzagen. De vader van Julie rende door het huis op verschillende sokken. De moeder van Julie rende door het huis op verschillende hakken. Een sok, een schoen, Julie ... elke dag waren ze wel iets kwijt.

‘Als ik een hond krijg, zal ik nooit meer weglopen,’ zei Julie.

‘Maar dan moet je hem ook zelf uitlaten,’ zei de moeder van Julie.

‘Wij hebben geen tijd voor plasjes en poepjes.’

De vader van Julie tikte met zijn vork tegen zijn koffiekop en zei: ‘Dan beloof ik dat we morgen op zoek gaan naar een hondje.’

4. Peter

Maar toen het morgen was, had de vader van Julie het heel druk. En de moeder van Julie ook.

‘Waar halen we zo snel een hond vandaan?’ vroeg de moeder van Julie. ‘Ik moet naar mijn scharen.’

‘En ik naar mijn papier,’ momperde de vader van Julie.

‘Mag ik hem zelf uitzoeken?’ vroeg Julie. ‘Ik weet precies wat ik wil!’

‘Goed dan, als de school uit is,’ zei de moeder van Julie.

Op school zat Julie naast Peter. Peter was de beste vriend van Julie, en Julie was de beste vriend van Peter. Zo was het altijd geweest.

‘In welk mandje lig je vanavond?’ vroeg Peter.

‘In mijn eigen mandje,’ zei Julie. ‘Ik ga een hond kopen.’

‘Wat voor een hond?’

‘Een lieve, stoute hond,’ zei Julie. ‘Net als ik.’

‘Dan ga ik mee,’ zei Peter.

Aan de rand van het dorp stond een wit huis. In het witte huis was een heel grote kooi vol met honden. De honden hadden geen baasje, omdat de baasjes het te druk hadden, net als de vader en moeder van Julie. Eigenlijk zouden er meer kinderen het baasje moeten zijn. Dan zaten er minder honden in een kooi.

Toen Julie naar binnen liep, kwam er een hondje naar haar toe. Het was niet zomaar een hondje. Het was een heel dik hondje ...